

**Festival dječije poezije
KRALJEVSTVO BIJELIH RADA**

ZBORNIK

najboljih dječijih radova dostavljenih na konkurs za 2016/17.

Bijelo Polje 2017.

**„KRALJEVSTVO BIJELIH RADA“
Zbornik radova sa konkursa 2016/17**

Izdavač

NVO „Stihom Govorim“ – Bijelo Polje
i
JU „Ratkovićeve večeri poezije“

Za izdavače

Aleksandar Obradović
Abaz Dizdarević

Urednik

Aleksandar Obradović

Lektor i korektor

Nataša Andrić

Dizajn korice:

Milovan Rakonjac

Grafički obrada i kompjuterska priprema:

Grafokarton MN, Bijelo Polje

Štampa

MN Grafokarton, Bijelo Polje

Tiraž

500

**Festival dječije poezije
KRALJEVSTVO BIJELIH RADA**

ZBORNİK

najboljih dječijih radova dostavljenih na konkurs za 2016/17.

Bijelo Polje 2017.

IV međunarodni festival poezije za učenike osnovnih škola „KRALJEVSTVO BIJELIH RADA“ i ove godine zajedno su organizovali NVO „Stihom govorim“ i JU „Ratkovićeve večeri poezije“. Na konkurs, koji je bio otvoren od 01. decembra 2016. godine do 15. marta 2017. godine, pristiglo je više od 900 radova, poslatih od strane 430 učenika. Prijave su stigle iz: Crne Gore, Srbije, Bosne i Hercegovine, Hrvatske i Makedonije.

Raduje nas nastavak velikog interesovanja za naš festival o čemu najbolje svjedoči broj prispjelih radova. Ono što upada u oči je da smo ove godine imali do sada najveći broj škola iz kojih su nam pristizali radovi.

Radove je pregledao i o njima svoj sud dao četvoročlani žiri u sastavu:

Radoje Femić, književni kritičar, predsjednik žirija

Sonja Milovanović, nastavnik maternjeg jezika u osnovnoj školi

Nataša Andrić, književnik i profesor srpskog jezika i književnosti

Nataša Banković, profesor maternjeg jezika u osnovnoj školi

Radovi su ocjenjivani ocjenama od 1 do 10. Nakon sabiranja ocjena svakog člana žirija, dobijen je ukupan broj bodova na osnovu kojeg je određen plasman i odabrani su najbolji radovi učenika. Za zbornik je odabrano ukupno 75 radova (35 u kategoriji do V razreda i 40 u kategoriji od VI do IX razreda) uz napomenu da su titule pobjednika (PRINC i PRINCEZA) u kategoriji do V razreda i ove godine ravnopravno podijelili dva učenika, odnosno dvije učenice, sa jednakim brojem bodova.

Podvlačimo da je rangiranje subjektivni odraz mišljenja članova ovog žirija, što ne isključuje mogućnost da bi žiri u nekom drugom sastavu eventualno napravio drugačiji odabir najboljih radova.

Zahvaljujemo svim učesnicima i želimo im svaku sreću u daljem radu, radost i uspjeh i njima i njihovim školama. Nagrađenim i pohvaljenim učenicima čestitamo.

Ovogodišnje “Kraljevstvo bijelih rada” dio je projekta “**Evropa za kulturu, Kultura za Evropu**”. Riječ je o IPA projektu prekogranične saradnje za Crnu Goru i Srbiju (treći poziv), koji je finansiran od strane EU po ugovoru **CRIS No: 2016/377-115**.

Aleksandar Obradović, umjetnički direktor festivala

Пионири епифаније

Ваљаност увјерења, према којем синтагма дјечја књижевност обично подразумијева стваралаштво намијењено дјечи, а не стваралаштво дјече, проблематизује се у приликама у којима се пред онеобиченом дјечјом визијом мора застати. Таква реакција оправдана је да бисмо већ на почетку, без несувислог умовања и надмене сумњичавости над дјечјом креацијом, недвосмислено исказали став – ријеч је о књижевности.

Дјечјој изражајној аутентичности, међутим, није довољно, па ни потребно признање, колико је неопходно указивање прилике да се чисти таленат и умјетнички сензибилитет, необременен наслагама литерарних и животних конвенција, неспутано артикулише. У том контексту схватамо појаву пјесничког фестивала Краљевство Бијелих рада, који својом, сада већ традицијском концепцијом, задовољава и најзахтјевније императиве његовања лијепе, и надасве искрене дјечје ријечи.

Концепцијска супериорност, оличена у јасноћи пропозиција, кредибилности програма, организационом и интелектуалном поштењу иницијатора, препозната је и кроз изузетно велики број пристиглих радова, којим су ученици, али и њихови ментори, манифестовали приљезност у литерарном активизму.

Зборник који је пред читаоцем настаје као резултат племените намјере да се ученички напори уваже и уврштавањем у зборник стимулишу њихова наредна литерарна огледања. Избор заступљених радова, као и резултате конкурса уопште, стога би неадекватно било симплификовати на поступак плуког рангирања, иако је метод оцјењивања конципран крајње егзактно. Афинитет према поетском тексту умногоме превазилази шаблонизовану природу нумеричког вредновања, које, истини за вољу, обраду обимног материјала значајно поједностављује.

Диференцијација различитих категорија узраста не исказује унапријед пројектовану естетску лимитираност радова најмлађих, већ управо супротно – афирмише концепт дјечјег аспекта, који је условљен и обликован конкретним искуством, уз значајне специфичности које одређена фаза одрастања обухвата.

Посебност овогодишњег конкурса омогућавају да укратко формирамо нацрт за скицу поетичког профила који стваралачку смотру карактерише.

Регионални концепт конкурса омогућио је равноправно учешће различитих језичких стандарда на јужнословенском подручју. Иако је свијет симбола остварене поезије функционисао

као примарни показатељ (не)постојања одговарајуће стваралачке концепције, језичка димензија текста актуализована је нарочито у случајевима гдје је поезија уприличина као преводни текст, због чега је нарочиту пажњу било неопходно посветити лексичком брушењу поетског материјала.

Иако садржајно неограничен, конкурсни материјал једним дијелом одликује груписање мотива, који утичу на неформално тематско уланчавање више пјесничких цјелина, обично обједињених покровитељском улогом ментора. Амбивалентност ове појаве очитована је у непожељној унификацији поетског материјала, чија сугестивност је релативизована девалвацијом предвидљивих мотивских маневара. Зато надзор над дјечјом пјесничком креацијом не треба радикализовати експлицитним тематским захтјевом, који врло често може да затоми ауторску инвенцију. Драгоцјеност дјечје пјесме је управо у њеној симпатичној неспретности, заводљивој заиграности и душевној једноставности. Отуда Краљевство Бијелих рада доминантно настајују пјесме којима се велича животна радост, лична и породична хармонија, невидљиво сагласје с биљним и животињским свијетом.

Стваралачка педантност и прегледност, као вјештине чијем развијању школа посвећује нарочиту пажњу, у многим дјечјим радовима су не само досегнуте, него и превазиђене урођеном дјечјом склоношћу ка шали, хумору, парадоксу и нонсенсу, којима се озбиљност (и оскудност) свакодневице најуспјешније превазилази. Такви радови, засновани на својеврсном ексцесу, нарочито су вредновани, јер је пјеснички свијет који наши најмлађи аутори стварају приказан као једна могућа, чак вјероватнија визија живота, потчињена жељи да се несазнатљиво измашта и створи.

Пјесме у којима је убједљивост појединачне сензације – стваралачког подстицаја, освајајући универзалност, надрасла властиту контекстуализацију, свједоче да се међу корицама овог зборника налазе будући истински пјесници. Објављивање овог зборника је репрезентативни начин да се они благовремено издвоје и препознају.

Радоје Фемић

KATEGORIJA DO V RAZREDA

ПРИЈАТЕЉСТВО

Неко ко ти,
у поверењу, тајну изречену,
другима открије
– пријатељ ти није.

Неко ко на часу,
док не знаш одговоре,
од тебе поглед крије
– пријатељ ти није.

Неко ко побегне,
кад треба да остане
са тобом да се бије
– пријатељ ти није.

Неко ко ти ласка
и заклиње се верно,
док иза леђа фиге крије
– пријатељ ти није.

Зато, уразуми се,
на овом свету
пријатељ
тешко налази се.

И срећан бићеш
ако једног истинског наћеш!
Тад можеш да кажеш:
– Пријатељ ми је!

Гаврил Вујић, V
ОШ „Јован Ристић“
Београд, Србија
Ментор: Горана Глигоревић

SAVRŠEN KRUG

Možda sam ja,
možda si ti,
možda su sva djeca svijeta,
razlog da naša planeta
na poklon prima svjetlo od sunca.
Da utopli naša srca
ljubavlju koju tanka nit spaja.
Da nas mržnja ne razdvaja.
Sjajna zvijezda što se smješi,
oko tužno da utješi.
Suzu što je iz oka lila
u sjajni biser pretvorila,
bijela ruža u jednoj kosi
dok vjetar njene latice nosi.
Miris svima pruža svoj,
magični stvara spoj.
Možda ja, možda ti,
možda zadatak imamo mi,
osmjeħ svima da poklanjamo,
rame na rame naslanjamo,
dugu sa neba svima na dar,
lijepu riječ pokloniti bar.
Rukama našim spojimo savršen krug
da granica nema sjever i jug.

Muhamed Duraković, V
Prva osnovna škola, Živinice
Živinice, Bosna i Hercegovina
Mentor: Marica Ferhatbegović

HAJDE DA SE VOLIMO

Još kao mala pitala sam sebe,
mogu li se na svjetu ispuniti snovi.
Mnogi su mi snovi samo puste želje,
mnogi snovi stari, a i ovi novi.

Pitala sam druge, svuda oko sebe,
možda radim pogrešno ja nešto.
Ali niko mi taj odgovor ne dade,
svi su to pitanje izbjegavali vješto.

Ali sada znam šta tu nedostaje,
pa ne mogu svoje snove ispuniti.
Odgovor mi je bio tu, ispred nosa,
moraš voliti i od drugih voljen biti.

Svuda oko nas je i ljubav i tama,
a u sebi ili jedno ili drugo nosimo.
Budimo zajedno na strani ljubavi,
hajde da se svi zajedno volimo.

Maida Smajlović, III
OŠ „SOKO“
Gračanica, BiH
Mentor: Edin Huskić

ШАПНУО МИ ЈЕ ПАТУЉАК

Пробудим се јутрос,
а неко ме чачка,
врпољим се у кревету
и помислим: мачка!

Упорна је јако,
мрда се и тресе.
Мораћу да устанем –
Ко то да поднесе!

Кад очи протрљах
Видим: човечуљак!
Уплашим се јако –
Кад оно патуљак!

На глави му шешир,
у руци смотуљак.
Нема места сумњи –
То јесте патуљак.

Слутим, нешто важно
хоће да ми каже.
Читала сам бајке –
Патуљак не лаже.

Питам га за име,
а он рече: Фродо.
Шапну ми на уво
да је кућу продô.

Много му се свиђа
код мене у соби,
хтео би да остане,
макар и на проби.

„Добро, хајде, прихватам,
може и на дан,
само хоћу, сваког јутра,
да ми причаш сан“.

Зачућени Фродо
тад повика гласно:
„Патуљак не сања,
зар ти није јасно?“

Доћи да ти шапнем
нешто сасвим лично:
Хоћу да ти будем друг,
биће нам одлично.

Ето, за почетак,
нудим ти другарство,
још ћу ти показати
Патуљасто царство“.

„Једва чекам, Фродо мој,
тај нови свет врли,
поведи ме одмах тамо
и чврсто загрли“.

Ана Гачић, III
ОШ „Никола Тесла“
Београд, Србија
Ментор: Александра Дракулић

II nagrada

MOJ UČITELJ

Kada dođe jesen i knjige se kupe,
sva djeca sjednu u školske klupe.

Neko u prvu, neko u treću,
svejedno, svi u isti razred kreću.

Učitelj stari mirno zbori
i za naše znanje se vrijedno bori.
Matematika, priroda i tako redom,
dan za danom: ponedjeljkom, utorkom, srijedom.

Prolaze dani uz učenje i igru,
samo učitelj to vidi kao veliku brigu.
Pune su klupe radosti i sreće,
dragocjeno znanje škola donijeće.

Moja je klupa čamac za dvoje
dok zajedno učimo slova i boje.
Od učitelja našeg dobijamo znanje –
za cijeli život naoružanje.

Amar Nurkić, IV
OŠ „SOKO“
Gračanica, BiH
Mentor: Husić Fuad

II награда

ПЕСМА О ПЕСМИ

Мој лист папира спокојно чека
да се из оловке разлије тајна нека,
знана само мени и никоме више
јер права песма из душе мирише,
на другаре нове, на плава места,
смех, игру и сузе, лутања честа.

Да ли је лако? И јесте и није,
зависи од оног што се у срцу крије.
Ја волим да читам и песме, и приче,
и чим се научи како се сроче,
добија се карта за нови свет,
па рашириш крила за прави лет.

Прво замислим шта ми је важно,
песма мора да делује снажно.
Кроз главу ми разне мисли миле,
пазим да их запишем пре него ишчиле.
Полако, нежно ја руке пружим,
сваком идејом се тада послужим.

Брзо ил' хитро, бистро ил' чисто,
некима можда делује исто,
али у песми речи се друже,
пажљиво спојене, лепоти служе.
Па преврћем, окрећем, мудро бирам
и тако најлепшу музику свирам.

И ето, најзад, папир се пуни,
тихом топлином ми срце испуни.
Уз машту полетим до белих облака,
песма моја другачија је свака.

Никола Петковић, IV
ОШ „Стефан Немања“
Ниш, Србија
Ментор: Ирена Сретић

III награда

ОПЕТ ТАЈ ПОНЕДЈЕЉАК

Оде субота, а за њом и недјеља,
ах, нема више игре и весеља!

Аларм звони, баш ми се не устаје,
из топлог кревета не бих ни корак даље.

Опет понедјељак, опет прича иста,
знам да од игре неће бити ништа.

Тешко ми је и очи да отворим,
ех, да могу још један викенд да створим!

Устајем из кревета поспан и без воље,
„Умиј се, разведри, биће ти боље!“,
каже ми мајка сваки пут,
а ја и даље сам на себе љут.

Питам се: „Какву ћу данас имати срећу?
Овај понедјељак преживјети нећу!“

Ипак, стављам на леђа торбу,
нимало спреман за ћачку борбу.

Идем и размишљам, како да нађем спас
кад ме чека тест из матиша данас?

Сваког понедјељка прича иста,
викенд далеко, а мука триста!

Ох, како ће бити дуг овај дан!
И почиње опет мој ћачки сан,
Почињу, опет, моје тајне жеље –
Да ми је још један викенд послије недјеље!

Алекса Тасић, V
ЈУ ОШ „Сутјеска“
Подгорица, Црна Гора
Ментор: Невенка Вулић

III nagrada

FANTAZIJA

Zatvori oči i videćeš novi svet,
beskrajan i lep,
tamo gde nikad nisi bio,
što ima kutke gde se nikada nisi skrio.

Svet koji si sam stvorio.
Svet koji niko neće pronaći,
koji vidiš samo ti,
u koji uvek možeš ući,
čije kapije samo ti imaš ključ
i niko ga neće pronaći.

Jer, to je mala svetlost
u tami, u tvojoj duši.
U tom su svetu
tvoji prijatelji svi,
u razne maštovite likove pretvoreni.

Natalija Mitrović, V
OŠ „Filip Kljajić Fića“
Beograd, Srbija

III награда

АПЛАУЗ ЗА КЊИГУ

Приближио се час моје промоције.
Свечано излазим пред лица читалаца,
пробудићу, надам се, њихове емоције
и аплаузом ће ме наградити њихова срца.

Док слушају гласове, тридесет слова
распоређених у речи и реченице,
са сваке стране листа нова
схватиће смисао прочитане приче.

Маштарије ће наћи у свакој беседи,
без тога нема добре књиге, зна се,
а моја маленкост још више вреди
јер је и предивне илустрације кресе.

Кад глад за знањем почне да тресе,
то знак је моје велике победе,
еуфорија публику брзо понесе
и свако ће ме пожелети само за себе.

А ја ћу ликовати и славити,
скинула сам са душе велику бригу,
читаоци и критичари ће ме хвалити
док одјекује аплауз за књигу.

Теодора Мишић, IV
ОШ „Вук Караџић“
Књажевац, Србија
Ментор: Емануела Милетић

III награда

КОМИШАЊЕ

Чујте децо и почујте,
за обичај један стари
у мом крају, завичају,
комишањем су га звали.

Кад нам златна јесен дође,

вредне руке домаћина
пожуре до својих њива
да се скупи сва летина.

Кукурузи златни, зрели
тад напуне сва дворишта,
а домаћин тада вели:
„Ајмо људи да се ради!“

А кад сумрак први падне
дворишта се сва заоре.
Песма, цика и галама
потрају и све до зоре.
Свака помоћ добродошла,
више руку брже ради,
очас посла све готово,
а већ сутра код другог
испочетка, све поново.

Домаћица вредна била,
своје госте послужила,
колачима и вечером,
за помоћ се захвалила.

И док тако прича иде,
напредак се примећује,
сав кукуруз већ очишћен,
а домаћин одушевљен.

Душан Милутиновић, IV
ОШ „Вук Караџић“
Књажевац, Србија
Ментор: Емануела Милетић

Похваљен

НЕКА ШКОЛА МАЛО САЧЕКА

Када сат зазвони
и зора већ свиће,
мени се још спава,
ја сам људско биће.

Чупава ми глава,
тело ми се љуља,
пицама ми удобна,
а торба ме жуља.

Мама каже:
„Буди се, почеће ти час!“
А ја дремам:
„Спава ми се!“,
вичем на сав глас.

Школа нека сачека,
побећи нигде неће,
кад се једном наспавам
скакаћу од среће.

Чујем звоно звони,
чекају ме књиге,
стићи ћу на час
будите без бриге!

Марко Миловић, III
ОШ „П. П. Његош“
Врбас, Србија
Ментор: Биљана Бегановић

Похваљен

НЕЋЕШ МИ ВЕРОВАТИ

Док сам једном шетао,
видео сам јаје
што је снео петао.

Једна гладна жаба
појела је роду,
а затим је сита
скочила у воду.

Видео сам мачку,
код фризера се шиша,
а после је на сок
свратила код миша.

Ја сам стварно видео
и лаж ово није,
гуска је на ручак
свратила код лије.

Зечеви се обули,
споро трче боси,
једну стару гусеницу
сто патика носи.

Нећете ми веровати,
истина је права
ако мени не верујеш
питај онда мрава.

Матеја Миловић, III
ОШ „П.П.Његош“
Врбас, Србија
Ментор: Биљана Бегановић

Похваљена

ПЕРА ПРАСИЋ

Ова песма
говори о Прасић Пери
и описује га, ни мање ни више
него, баш по његовој мери.

Пера Прасић,
разред је трећи,
мада по ширини,
рекло би се да је већи.

С времена на време,
Пера, изнад голе браде,
нећете ми веровати,
бркове искраде.

Чудите се, као и ја!
Некада су боје мармеладе,
или провидни од лимунаде,
али најчешће чоколаде.

Кад Пера белу мајицу носи
поносно се испрси,
али је редовно
он соком ороси.

Домаћи је Перин прича посебна:
математика кечапом украшена,
читанка ориганом посолјена,
а природа сенфом намазана.

Мислите да је крај приче?
Прича о Пери је непресушна,
али свака моја реч о њему
је, знајте, добродушна.

Тај прасац Пера
Је, ни мање ни више,
мој брат близанац
што ми за вратом дише.

Нагалија Здравковић, IV
ОШ „Стефан Немања“
Ниш, Србија
Ментор: Ирена Сретић

Похваљена

ДЕЧЈИ ЗАВЕТ

На ово предивно, росно јутро,
док пролеће буди се храбро,
одлучила сам бићу заувек девојчица,
нежна ко цвет, вредна ко пчелица.

На овај дивни, пролећни дан,
кунем се у све што знам,
да ћу одлуку одржати,
детињство што више продужити.

На ово посебно звездано вече,
дајем свој завет јако, најјаче.
Да останем дете снажно ћу се борити,
одростање ћу успорити!

Софија Матовић, IV
ОШ „Цар Константин“
Ниш, Србија
Ментор: Мила Глинтић

Pohvaljena

APLAUZ ZA KNJIGE

Iz velike sale
aplauz se čuje,
mudre misli, Ršum,
deci poručuje.

Publika je brojna,
sedi đak do đaka,
stihovi se roje,
pescica je laka.

Iz svake se knjige
nešto novo uči,
tu su lepe misli,
znanje tamo čuči.

Knjige dušu greju,
dlanovi su bučni,
pesmo pevaj, pevaj,
nikad ne umukni.

Teodora Timilijić, IV
OŠ „Vuk Karadžić“
Knjaževac, Srbija
Mentor: Emanuela Miletić

Похваљен

ВЕСЕЛО У ВЕСЕЛИШУ

У кафани „Веселиш“
лумповао мали миш.
Напио се рума,
латио се друма.

На путу га срео мачак,
нарогушен и дугачак.
Нањушио мачак миша
и рекао: „Ко те шиша!“

Кад си пијан као чеп
не треба ми ни твој реп,
да си као риба згодан
ти ми ниси неопходан!

Миш рекао: „Хик!“
баш си супер лик!

Петар Новаковић, III
ОШ „П.П.Његош“
Врбас, Србија
Ментор: Биљана Бегановић

СМЕШНА ПЕСМА

Моја мачка Цица
возила колица,
наишла на миша
па плаче кô киша.

Миш лежи и преде,
нешто би да једе,
мачку би да смаже,
па је само лаже,
како страшан није,
неће да је бије.

Ивона Петровић, III
ОШ „Васа Чарапић“
Пиносава, Србија
Ментор: Марија Марковић

RAZMIŠLJAM O TOME

Razmišljam o tome
da izađem iz kuće,
da ne budem kao
usamljeno kuće.

Razmišljam o tome
da zaigram mice,
da ne budem kao
one kukavice.

Razmišljam o tome
da zaigram košarku,
da ne gledam
onu klošarku.

Razmišljam o tome
da napišem pesmu
za onu moju,
dragu Vesnu.

Razmišljam o tome
da okrenem leđa
onome,
ko me stalno vređa.

Milan Kočović, IV

OŠ „Sveti Sava“

Kragujevac, Srbija

Mentori: Slađana Cvetić Milić, Ivana Živković

LABUD

Imala sam jaku volju,
po zelenom šetat polju,
đe protiče rijeka bistra,
okolina đe je čista.
Ta priroda bješe fina,
puna divnih životinja.
Zastadoše oči moje
na labudove bijele boje.
Uporedo idu skupa,
vrijeme je da se kupa.
Pa u bistru vodu gaze,
kao mala djeca se paze,
glavama se maze oni,
kao veliki šampioni.
Veselo im srce lupa
pa i dalje idu skupa,
od mene se i ne plaše
sa krilima jedan maše.
Kao da me pozdravljaju
jer drugome idu kraju.
Blagog srca ta dva bića
ta dva mala labudića.

Maša Milatović, V
OŠ „Mileva Lajović Lalatović“
Nikšić
Mentor: Mišo Milatović

LICE IZBJEGLICE

Na ulici grupe ljudi,
torbe pune briga nose,
tuđe sunce sad ih grije
malo sreće oni prose.

Jedno lice me ganu,
sjetan pogled ispod oka,
puno bola, puno tuge,
za dječaka malenoga.

Što me gledaš tako, družo?
Šta mi kažu oči tvoje?
Kakvu tugu nosiš hlabro
za nejake ruke tvoje?

Ne brini se, dragi družo,
sve će ovo brzo proći,
pa ćeš i ti, vrlo brzo,
svojoj kući srećan poći.

Kristina Đukanović, IV
OŠ "Oktoih"
Podgorica, Crna Gora
Mentor: Mladen Đukanović

КАКО СЕ КАЖЕ „ВОЛИМ ТЕ“

На енглеском се каже
I love you...
О, како бих волела
да си за мене увек ту.

На немачком се каже
Ich liebe dich...
Ево,
поклањам ти мали стих.

Ипак, некако је најлепше
и волела бих да чујем то
што чешће:
„Волим те ! Ти си, Кали, мени све!“

Мада...
Љубав не мора само да се каже.
Много је вреднија када се покаже.
Једно нацртано срце мало,
покаже много ономе до кога ти је стало.

А тек када девојчици поклониш цвет,
да га носи поносно у коси,
па јој очи засијају јако,
као трава у првој роси.

Љубавна су највећа дела
и то би свака девојчица хтела.
Дечац, још један савет само
другарица и ја да вам дамо.

Прошла су времена
када нас је требало за косу вући!
Довољно је, а велико...
Испратите нас кући!

Калина Стојановић, II
ОШ „Станислав Сремчевић“
Крагујевац, Србија
Ментор: Предраг Николић

ДРУГУ МОМ

Познајем га из вртића
Кад смо сасвим мали били
И када смо неспретно
Несташлуке мале крили

Кренули смо ми у школу
И сузе смо мало лили
Само поглед рекао би
Шта смо тада помислили

Пуно значи у животу
Када правог друга имаш
Лако ти је и све можеш
Чак и да доживиш стоту

Лазар Жижаков, П
ОШ „Јован Јовановић Змај“
Змајево, Србија
Ментор: Слађана Толанов

ŠTA JE LJUBAV

Ljubav je kada šareni leptirić
sleti na cvijet pa se igra.
Ljubav je kada brod isplovi
sinjem moru i podigne sidra.

Ljubav je kada mali mrav
pređe preko šumske staze.
Ljubav je kada djeca paze
da malog mrava ne pregaze.

Ljubav su sestra i brat,
ljubav su mama i tata,
ljubav je nešto najbolje,
ljubav mržnji zatvara vrata.

Osman Mulahusejnović, IV
OŠ „SOKO“
Gračanica, BiH
Mentor: Husić Fuad

МАСЛАЧАК

Једнога дана, мала Зора,
дунула маслачак са прозора.
Од свих семенки маслачка,
једна мала као тачка,
настави своје путовање...

Летела је дању и ноћу,
осећала само самоћу.
Семенку носећи поветарац
повезе један врабац...

Врабац је носио све до града
кад поче зима да влада.

Закачи се семенка за Зорину косу,
па ипак брзо дође пролеће
и маслачак упаде у росу...

Нарастао маслачак у пролеће
па опет светом облеће.

Ђокић Анастасија, V
ОШ „Браћа Груловић“
Бешка, Србија
Ментор: Драгица Десанчић

НАПИСАЋУ НА ТАБЛИ

Написала сам на табли,
своја прва слова,
узела сам креду и почела
да цртам: срца, лептира, ласте...
Све је било лепо,
али учитељица је дошла,
и мене је казна снашла.
Писаћу од сада у свесци
своје тајне, било да су
тужне или да су сјајне!

Кристина Тодоровић, I

ОШ „3.октобар“

Бор, Србија

Ментор: Дејана Борановић Маринковић

ZAMKE

Ne ulazi u mrak
prvi će te plot prevariti
navesti na svoje priplotje
odvešće te u neke ulice bez imena
među ljude bez pozdrava.

Ne poveravaj se vetru
jer je vetar vetropir
za svako druženje sa kosom
izdaće zavet
a ko zna na kakav pramen
naleti tvoja tajna.

Ne ogledaj se u vodi
odneće ti pogled na dno
a tvoj lik će plutati
nošen i izobličavan
kako se sviđi vodenim duhovima.

Ne zaspi u magli
mogu te sni zavarati
i učini ti se ljubav
sveta i moćna
i pretvoriš svoju dušu u ljubav
i prevariš poeziju

Mia Ristić, V
OŠ „Filip Kljajić Fića”,
Beograd, Srbija
Mentor: Violeta Karanović

LJUBAV

Ljubav je nešto najljepše na svijetu,
ljubav nam grije čitavu planetu.
Toplim osmjehom ona se širi
i našoj dobroti s ponosom se divi.

Ljubav je kad paziš druga, brata,
kad ti se obraduju mama i tata.
Ljubav su ptice, ljubav je cvijeće,
ljubav je sve što se zemljom kreće.

Ali, da bi bilo baš, baš sve,
i to zahtijeva uslove.
Budi nježan kao mali leptirići
da se i tebi može prići.
Štiti drugare na način pravi,
i ostavi zlo zbog ljubavi.

Na kraju, zaželi jednu želju
i pomoz prijatelju.

Maša Mićović, IV
OŠ "Luka Simonović",
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Ljiljana Đurović

ЧУДО СА ЖИВОТИЊАМА

Птица слона љуља,
ципела га жуља.
Зец звонце носи,
вук се њиме поноси.
Коњ кафу служи,
миш се са њим дружи.
Кокошка је у вртићу,
цео дан кљуца сићу.
Лисица је мала,
са крушке је пала.
И тако док сањам,
чудне песме лете
да се види да сам и ја дете.

Ања Миленковић, III
ОШ „Васа Чарапић“
Пиносава, Србија
Ментор: Марија Марковић

ПОСТОЈИМ ДА ВОЛИМ

Често ме муче разне ствари!
Свашта се у мојој глави вари!

Питама се, питама:

- Да ли неко одговор зна?

- Ко сам то ја?

- Да ли сам ја дечак
који постоји да воли,
или да се на свашта жали
кад га брига сколи?

Волим природу и сваки цвет,
волим људе и птичији лет!

Волим вашаре, игру, грају...
и тренутке среће да што дуже трају.
Волим прозачност у плавом дану
и дуге шетње на Калемегдану!

Волим када ми дан лепо крене.
Волим када Она гледа у мене!
Волим кике лепо плетене што су!
Волим пегице на Њеном носу!

Љубав је све што могу
да вам дам.
Постојим да волим!
Јер то најбоље знам!

Леон Петронијевић, IV
ОШ „Свети Сава“
Младеновац, Србија
Ментор: Славка Аврамовић

ДА САМ АЛИСА

Сваког петка код Марте,
обавезно играмо карте.
Баш кад сам на реду била,
изгледа да сам се збунила.
Као да сам у земљу пропала.
Као да сам сама себе хипнотисала.
Карте ми више нису биле у руци,
већ марширају у част краљици.
Преда мном се неки чудни зец створи
и поче нешто чудно да говори.
Краљица ми даде задатке тешке,
али ја решавам све без грешке!
Задаци постају све тежи
све и даље знам, питам се:
„Где ли тајна лежи?“
Препреке страшне и свуда,
али ја сам Катарина у земљи чуда!
Краљица не признаје моју славу.
Викну: „ Одрубите јој главу!“
И...
Позва ме онда Марта,
изгледа да ми је пала,
баш краљица карта.

Катарина Ненадић, II
ОШ „Станислав Сремчевић“
Крагујевац, Србија
Ментор: Предраг Николић

ШТА БИ СВИЈЕТ БЕЗ ИНТЕРНЕТА

Да нема интернета,
алармом би звонила планета,
била би то овоземаљска штета.
А можда би било општељудско добро,
јер интернет је мјесто
које се посјећује често.
Дјеца на инстаграму траже згону,
умјесто да иду у природу.

Да нема интернета,
тата би са дјецом ишао да шета.
Умјесто фејсбука, мајке,
дјеци би причале бајке.
Оживјели би паркови, клацкалице, тротоари,
дошли би другари, нови и стари.

А шта би прсти радили
умјесто што би игрице играли,
умјесто што би поруке типкали?
Можда би прсти, исто тако вјешто, плели,
па се вратила домаћа радиност у школе.
Замислите да ту игру дјеца заволе!

И књига би била опет у моди.
Не би се тражила лектира препричана,
више би било читања.
Књига би била поново ћачка мета.
То је знање које нама треба,
а знање је сигурна кора хљеба!

Миа Ражнатовић, V
ЈУ ОШ „Сутјеска“
Подгорица, Црна Гора
Ментор: Невенка Вулић

ДЈЕЦА ИМАЈУ ПРАВО

У име својих вршњака,
тражим да се поштује право:
Да се уклони неправда свака.
Сва дјеца да расту здраво.
Не могу да вјерујем, док гледам вијести,
изгладњела дјеца на рубу живота.
И у граду нашем можемо их срести.
Питам се – није ли то грехота?
И вас одрасле питам сада:
Зашто су дјеца без коре хљеба?
Постоји ли за њих икаква нада?
Зар велико богатство за то треба?

Велике су муке њихових родитеља.
Стотину је брига, а само једна жеља:
Да нису гладна и да су обучена.
Али, на жалост, много их има,
која су гладна и којима је зима.
А срећем даме које модерне хаљине носе.
И одрасли возе скупа аута.
Питам се – коме то они пркосе?
Да л` дјеци, с пруженом руком покрај пута,
која рано остаре и не умију
ни да се радују ни да се смију.
Њихове тужне и сјетне погледе гледам...
Зар да им не дам
мој топли сендвич и још топлије ријечи?
Доброта људска највећи очај лијечи.
Одрасли, учините нешто, вријеме не стоји!
Човјек да помогне човјеку – да л` треба да се боји?
Учините нешто – ово су вршњаци наши!
Њихова мука треба све да нас плаши.
Никада се не зна, можда и нас, до краја вијека,
нека тешка мука ил` судбина чека.

Мина Томашевић, V
ЈУ ОШ „Сутјеска“
Подгорица, Црна Гора
Ментор: Невенка Вулић

ОКО МЕНЕ

Јесен жута
жуто пише,
не воли ме
лето више.

Мене зима
грли нежно,
отићи ће
неизбежно.

Кад зелено
свуд се ниже,
тад пролеће
нама стиже.

И лето ће
да долута,
па све у круг,
безброј пута.

Ana Nikolić, V
ОШ "Milivoje Borović"
Čajetina, Srbija
Mentor: Ljiljana Andrić

ИМАМО И НЕМАМО

Имате ли руже,
мој добри друже?
Имамо и руже,
мој добри друже, пуже.
Имамо и маче,
маче које скаче,
али скаче наглавачке.
Имате ли куце,
куце које воле маце?
Имамо и куце
али не воле маце.

Бурић Жарко, П
ОШ „Свети Сава“
Суботица, Србија
Ментор: Мирјана Лончаревић

ЖЕЉА

Волео бих
да сам дете,
кô из књиге
„Орлови рано лете“,
дружину да окупим,
колибу да уредим.

Склониште да имамо,
шуму, пропланак
и део реке...
ужине да делимо,
до поноћи
да се дружимо
и причамо приче неке.

Те авантуре,
све су мање
шансе
да се десе,
времена су ово нова,
не устаје нико
од компјутерског
стола!

Лазар Грујичић, III
ОШ „Нада Пурић“
Ваљево, Србија
Ментор: Драгана Грујичић

KATEGORIJA OD VI DO IX RAZREDA

MOGU LI...?

Da li znaš?
To jest... da li si čula?
Mislim... da li ti je neko rekao?
Koliko sam tražio reči
i birao dan kada ću ti reći,
da sam po maslačku poslao poruku,
a po vetru osmeh za tebe.
Da, poruku sam poslao!
Nisi je dobila?
Pogledaj opet, potraži u kosi!
Vidi da nije možda na desnom ramenu?
Eto, vidiš da je tu?
Smešno zar ne?
Mislio sam da ti nešto šapnem.
Ali sam zaboravio šapat
u levom džepu jakne koju sam nosio
kada sam te prvi put video.
Hteo sam i pesmu da ti poklonim,
ali sam pomislio da je to malo
za onaj osmeh u prolazu, sakriven od svih.
Razmišljao sam da ti kažem
koliko volim reku, more i nebo.
Ali se bojim, smejaćeš se...
Onda videh oči iste boje,
tu, ispred mene, malo levo
uplaših se da su tvoje!
Ipak,
dođavola sa ovim svim!
Mogu li da te poljubim?

Marko Jovanović, VII
Oš „Starina Novak“
Beograd, Srbija
Mentor: Marija Marković

ALEP

Iz prašine krik djeteta reže!
Krvavu bajku vojnik kleti pjeva!
Tugom rata veo srca steže!
Mir u suzi slobodu snijeva.

Alep vazduh ne udiše!
Gori svijeća od metka oprljena...
Mladosti nema da se uzdiže...
Prljava majka djetetom obgrljena!

Svi tornjevi Pariza -
Utišajte se!
Neka svijet zanijem!
Šššššššššš...

Sve bombe neka utihnu!
Rijeka krvi neka prestane da teče!
Sad sve neka prestane!
Naređujem!
Svijete, čuješ li me?

Bolom ljudske sudbine kunem...
Skrhana bolom bosonoge djece -
Kunem te i trazim ti, svijete,
Pomoli se!

Zapali svijeću za živote mlade,
Imaš li dovoljno vatre za njih?
Peče li te, svijete, suza nevina
Poput vrelog voska što se topi
U rukama tvojim?

Pomoli se svijete!
Sklopljene oči nebu podigni.
Izgovaraš li molitvu žarom žeđi sirijskog djeteta
Ili ipak žmuriš – da ne vidiš!

Alep ne diše.
Mrtav je.
Svijete, kako su velika tvoja leđa kad ih okreneš...

Naređujem Suncu da zasija!
Vojniku, pognutom do zemlje, suzu da izmami,
Grudi da bije i usklikne tebi što čutiš –
Svijete, sram te bilo!

Erna Balijagić, IX
OŠ „Marko Miljanov“
Bijelo Polje, Crna Gora
Mentor: Olivera Cvijović

II nagrada

JOŠ JEDAN ŽIVOT

U školu smo zajedno krenuli,
dva dečaka milog lica,
i odmah smo se prepoznali,
zavolela nas je i učiteljica.

Posle škole fudbal smo igrali,
zajedno padali na kolena,
loptu u koš ubacivali,
dva nerazdvojna druga malena.

Smejali smo se istim stvarima.
Kapi kiše na dlanovima sakupljali...
Trčali po Kalemegdanu sa zmajevima,
sa tvrđave gledali u Savu, i maštali.

A onda jednoga dana,
mog druga nema u školi,
shvatio sam tada, na dnu bezdana,
koliko drug može da se voli!

Teška bolest ga savlada.
U bolnici će ležati dugo.
Bože, gde je tu pravda,
srce će mi prepući, o moja tugo!

Suze se niz lice kotrljaju,
velika praznina u duši,
dani prolaze i nestaju
a bol me sve više guši.

Nedostaje mi svakoga časa.
Zamišljam mu nasmejano lice.
Tumaram okolo, kao bez kompasa,
i sećam se, kako smo trčali niz ulice.

Dajte mu još jedan život!
Gledam u nebo i molim se.
Dajte mu još jedan život!
Želim da još smejemo se.

Mnogo toga nas čeka,
nismo videli na nebu dugu,
i ljubav da nam se desi neka,
dajte još jedan život mome drugu!

Mora da se desi čarolija neka!
Doneće je najsjajnija zvezda sa neba,
biće za njegovu bolest leka,
zna ta zvezda da to tako treba!

A onda, jednoga dana, desilo se čudo.
Moj drug je ozdravio i ustao,
a ja sam se radovao ludo,
jer moj drug nije od života odustao.

Trčimo opet niz naše ulice,
zaustavili smo suze i zaboravili tugu,
opet gledam njegovo nasmejano lice,
našli smo, posle kiše, najlepšu dugu.

Stolić Nikola, VIII
OŠ „Mihailo Petrović – Alas“
Beograd, Srbija
Mentor: Jelena Korać

II награда

ИЗЛАЗИМ ИЗ РЕДА

Престани да ми мирисе нудиш
и немој да ме мамиш лажним сјајем.
Боље ме развуци као време.
Учини да ти дуго трајем.

Не волим слатко да ме гледаш
док певушиш баладу са сетним крајем.
Само ме развуци као време.
Учини да ти дуго трајем.

Још те молим, не обећавај којешта.
Нећу са речима да се мајем.
Развуци ме, радије, кô време.
Учини да ти дуго трајем.

На храпавој стази што кривуда
с тобом бих да научим да дајем.
Излазим из реда за друга чуда
ако могу кô време да ти трајем.

Лав Лукић, VII
ОШ „Никола Тесла“
Београд, Србија
Ментор: Александра Дракулић

II nagrada**GRAD ŠTO NA PJESMU LIČI**

Uzburkano more stihova snažnih,
zvjezdane niti nebeskih čari,
pokrenite lađe pjesnika važnih,
nek plove sa pjesmom mladi sanjari.

Majko prirodo, pusti svoj vihor
da raznese stihove Limom,
neka sve bruji kao ptičji hor,
a grad neka bude okićen rimom.

Treperi svjetlost što na pjesmu liči,
novi se eho do neba diže,
grade naš, ponosno kliči,
put do slave sve nam je bliže!

Sav si u plamenu od sreće i sjaja,
pjesnik bi mladi s tobom da se diči,
budi nam ljepši od mjeseca maja,
budi nam grad što na pjesmu liči!

Arandela Baošić, VII

OŠ „Risto Ratković“

Bijelo Polje, Crna Gora

Mentor: Andrijana Marinković

II nagrada

MENI JE MENE ŽAO

Ovo već postaje previše tužno
Ja bih za tebe i život dao
A ti za mene ni pola nokta
Meni je mene žao

Ometaš moja ljubavna čula
A već sam bolno i nisko pao
Ne znam kako da popnem se gore
Meni je mene žao

Ovakva ljubav zove se „slepa“
Jer ja bih i žmureći znao
Da te pronađem kad odeš daleko
Meni je mene žao

Možda ću umreti od tog bola
Već sam ti pola svog srca dao
A ne možeš živeti sa srca pola
Meni je mene žao

Ovo već postaje očajno
Ja bih za tebe i život dao
A možda bih dao i dva života
Samo da mi ne bude žao

Luka Barović, VII
Ogledna osnovna škola „Vladislav Ribnikar“
Beograd, Srbija
Mentor: Sanja Terić

II nagrada

MARIJI S LJUBAVLJU

Voljela je igru, školu i druženje,
da gleda u nebo, mašta o sreći,
htjela je sa svima da dohvati zvijezde,
omiljena, draga i drugar najveći.

Vjerujem da je srećna, naša Mara,
u društvu zvijezda i besmrtnih duša,
izbliza na mjesec gleda kô sa trona,
kišu kako lije i oluju sluša.

To je ona zvijezda što na nebu sija,
što treperi jače, što najljepše blista,
anđeli sad paze jedan cvjetak mali,
u našim srcima dalje cvjeta, lista.

Katarina Jovović, VII
OŠ „Olga Golović“
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Vera Mićunović

III nagrada**USAMLJENA STARICA**

Dosadile su mi više
Ove hladne životne kiše
Nakupljaju se u izbrazdane jame
Tihe suze usamljene stare dame
I onaj osjećaj kada svi voljeni u rodu
Polako nestaju, odu
Sada im mogu reći
Pored ove nenaložene peći
Nedostaju mi davna doba, vrela kao plamen
Dok su sada ova tvrda kao kamen
Sjećanja moja su ulovljena u mreže
I djevojčetu u meni je sve teže

Mome srcu sjećanje nanosi sve više bola
Kada smo kao djeca skakali sa mola
I ona moja dječja soba
Uđe u srce u ova pusto doba

Šarene slike mladosti lebde u zraku
Dok tvoje nježno lice crtam u mraku
Nije nam suđeno bilo zajedno biti
Znam da si zbog toga patio i ti

Sve moje bolne životne brige
Čuvaju požutjele stare knjige
Jedino malo osmijeha meni daju
Pogledi na popodnevnu dječju igru, smijeh i graju

Nestalo je i onog djevojačkog stida
Ostala je polutama i zbog očnog vida
Put preda mnom je neizvijestan
Zamagljen, brdovit i tijesan

I onaj osjećaj kada svi voljeni u rodu
Polako nestaju, odu
Sada im mogu reći
Pored ove nenaložene peći
Nedostaju mi davna doba, vrela kao plamen
Dok su sada ova tvrda kao kamen
Sjećanja moja su ulovljena u mreže
I djevojčetu u meni je sve teže

Šakira Redžić, VIII
OŠ "Prva osnovna škola Živinice",
Živinice, Bosna i Hercegovina
Mentora: Marica Ferhatbegović

III nagrada**KO SI, ŠTA SI ?**

Jesi li onaj što voli život
da ga zbog novca pretvara u ništa?
Nesrećniče, znaš li, život je jedan
treba ga nagraditi ljepotom,
ne ruglom?
Strahobježniče, jesi li pomislio da
se suočiš sa stvarnošću,
ne da bježiš od nje?
Kukavice, zar u djetetu
ne vidiš čovjeka nego euro.
A čovjek – ima li cijenu?
Baksuze, šta će ti ostati kada nestane
džointa, trave, i “praha”?
Neznalice, što se ne zagledaš
u nebo iznad sebe?
Ono te daruje, a ti mu se rugaš!
Sitna dušo, zemlja rađa sve,
pa i “drogu” za lijek, ne za bolest.
Nekadašnji đače, koji ti učitelj reče
da se između života i smrti piše znak jednakosti?

Bivši čovječe, jesi li probao kolač od maka
umjesto opijuma? Znaš li razliku?
Bolesniče, tvoja je sreća u tuđoj nesreći.
Jadne li sreće.
Jadniče, okreni leđa svojoj bolesti
jer nikada nije kasno da se postane čovjek.
Nesrećo,
jesi li probao da udahneš
miris šume i mora?
Zamućeni ume, u bistrom potoku operi ruke
od svoga jada.

Ideš u ambis!
Ne možeš se vratiti, a nikome žao biti neće.
Bijedo, ljudi se za ideale odriču života
zar ti ne možeš da se odrekneš smrti?
Slijepi putniče, znaš li kuda plovi tvoj brod?
Luda glavo, uzmi olovku i kaži papiru koji su ti jadi,
možda ustaneš na svoje noge
nakon čistilišta!
Biće ti lakše.

Neću da mislim na kojoj će te raskrsnici
đavo odnijeti
jer je neko rekao: "Đavo uvijek dođe po svoje"

Maja Šćekić, VIII
JU OŠ „Vladislav Sl. Ribnikar”
Rasovo, Bijelo Polje, Crna Gora
Mentora: Biljana Obradović

III nagrada

POSTOJIM DA VOLIM

Ima stvari za koje se molim
I želim svijetu da bolji bude,
Postojim zato da srcem volim
I poštujem sve dobre ljude.

Ima stvari za koje živim
I hoću da dobro svijetom vlada,
Da iskrenost i poštenje vidim
I da život teče kao ljetnja balada.

Ima stvari kojima se divim
Pa poželim da budem bistra rijeka,
Mir i ljubav uvijek da podijelim
I na svakom koraku vidim srećnog čovjeka.

Ima stvari za koje se borim
I svim srcem snagu ne štedim,
Ja postojim da ovaj svijet volim,
A kada volim onda duplo vrijedim.

Sofija Rađenović, IX
OŠ „Stefan Mitrov Ljubiša“
Budva, Crna Gora
Mentor: Dejan Rađenović

III награда

ЈА САМ...

Ја сам један сањар на путу до звезда,
Ја сам једна кћи Божја у рукама небеским,
Ја сам птица високог лета и ниског пада,
Ја сам магла и душа која се у њој гаси.

Ја сам човек који мисли, дише и воли,
Ја се молим и верујем у моћне Божје руке,
Ја искам себи крст спаса и жељу за животом,
Ја сам тама и светлост на путу ка срећи.

Ја сам, у ствари, нико и ништа,
Али волим живот и његове чари,
Ја сам капљица воде у великој киши,
Ја сам неко чија душа пати и воли.

Ја сам расута роса по пољу,
Ја сам откинута булка која жели да живи,
Ја сам ластавица ка југу прогнана,
Ја сам на Божјем лицу осмех и горчина.

Ја сам река, дубока од суза девојачких,
Ја сам невидљива и провидна сена,
Ја сам трава зањихана ветром,
Ја сам тихи и умилни шапат, све сам то ја!

Ја сам плаво око што за неким жали,
Ја сам славуј што теби тужно пева.
Ја сам један сањар на путу до звезда,
Ја сам једна кћи Божја у рукама небеским.

Ања Александра Василијевић, VII

ОШ „Васа Чарапић“

Бели Поток, Србија

Ментор: Снежана Стојановић

III nagrada

USPOMENE

Kad porastem i ostarim
da l' ću imat' uspomena,
il' ću samo pamtit' ekran
moga starog kompjutera.

Da l' će mi u glavi biti
slike iz djetinjstva davnog,
ili samo jedna slika
tog ekrana moga ravnog.

Da l' ću pamtit' osmijehe
porodičnog okupljanja,
il' će samo stajat' slika
monitora – glavnog lika.

Nisam kriva – nije do mene
već je krivo to vrijeme,
taj internet, taj kompjuter
što mi uze uspomene.

Jovana Obradović, VIII
OŠ „RistoRatković“
Bijelo Polje, Crna Gora
Mentor: Milena Kuč

III nagrada

KIŠOBRAN

Kišobran novi u kuću stiže,
pa tati ponovo pritisak diže.

„Koji ti je, sine, to po redu?
Barem najveći ostavi đedu!“

Unuka prava, na sve misli,
da ukućani ne bi pokisli,
pa kišobrane po boji slaže,
sve ih je više što je jesen bliže.

Čudo je pravo kad se hobi ima,
a moj je hobi kišobran svaki,
pa ne znam ni kada dođe zima,
nevrijeme postane problem laki.

Što god neko u kući obuče,
kišobran ima da složi boju.
Da vidite samo, onaj od juče,
jedva je stao u kuću moju.

Anja Kaluđerović, VII
OŠ „Pavle Rovinski“
Podgorica, Crna Gora
Mentora: Marina Bošković

Похваљена**КАД УСТАНЕШ НА ЛЕВУ НОГУ**

Данас ми се никако не учи,
Да средим собу баш не могу,
Безвољно се по кући вучем
Кô да сам устала на леву ногу.

А сви ме данас нешто дозивају
Уради ово, заврши оно,
За безвезне ствари упорно прозивају
У глави звони кô шупље звоно.

Где баш данас гости да дођу,
А после морам и код зубара.
Досадна комшиница преко пута
Својим питањима непрекидно смара.

Батерија на телефону празна,
А уз то још ни интернета нема,
Сад могу само у једну тачку да гледам,
Кô мачак на сунцу што лењо дрема.

Само да прође данашњи дан.
Да сутра дође, молим се Богу,
Обећавам да ћу из кревета скочити
Обавезно на десну ногу!

Милица Миждало, VII
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

Pohvaljena

NEZABORAVNOJ BAKI...

Ja sam lopov...
Kradem stihove koje si me ti naučila,
Kradem rime iz očiju koje sam zapamtila
I napišem pjesmu... pa kažem da je moja,
A u tebi se rodila.
Ja sam lopov...
Kradem inspiraciju iz tvog
nezaboravnog osmijeha,
kradem tišinu tvoje šutnje
i napišem pjesmu... pa kažem da je moja.
I još uvijek kradem slike iz svojih snova
u kojima si ti,
i pišem ... Bako...

Vladana Lalatović, VI
OŠ „Olga Golović“
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Tamara Janjušević

Похваљена

ОСМЕХ

Осмех? Нестао је?
Изгубио се у тами суза...
У звезданој ноћи пуној прашине...
У тихом мору медуза...

Изгубио се, вратиће се, кажу...
Знам и сама – лажу...
Али, верујем у боље сутра,
у ноћи пуне радости и светла јутра.

Верујем, јер ова Земља је малена,
јер дуга живота је ведро и шарена,
јер осмеси не иду далеко,
јер мој осмех не може да има тамо неко.

Анђела Димитријевић, VIII
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

Похваљена**СЕЛФИЈАНЕ**

Селфииии, другарице салећу са свих страна
Селфи штап им дугачак као грана,
Уместо слике целе, напуће образе беле
И умисле, тако, да су велике и зреле.

Досетила сам се пакленог плана,
За то ће ми бити потребна грана –
Мом Снешку фали једна рука,
Узећу им селфи штап, биће грдна мука!

Док су “Селфијани”, нову позу бирали,
Мом Снешку више рука не фали!
Никако да се досети Ана Банана
Где ли јој побеже селфи грана?

Напућених усана и залећеног смешка
Протрчале су крај мог сјајног Снешка.
Најтужнија је била пућ Ана Банана,
А ја сам се одморила од “Селфијана”.

Милица Здравковић, VIII
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

Похваљена

СЕЛФИ БАКА

Што је леп овај свет,
Мало селфи, мало чет.
Нема њиве, само хлад,
Обожавам такав рад!
Тамо ми је селфи штап
јер моја је рука кнап.
Нашминкам се, дугме стиснем,
од среће бих тад да вриснем.
Одмах метнем то на твит -
Сад ће бака бити хит!

Сара Вићентијевић, VI
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

Pohvaljena

VRIJEME IDE DALJE

Od početka pa do kraja,
Naš je život čista muka,
Htjeli bi do vrata raja
I to nam je želja puka.

Po rođenju, vrlo skoro,
Drugi nadjenu nam ime,
Svako živi kako mora,
Il' ponosi on se svime.

Istorija se ponavlja,
Jer je karta svijeta ista,
Uvijek se na probu stavlja
Naša volja je li čista.

A vrijeme ide dalje,
Preko nas će da preleti.
O vremenu misli manje,
Život treba proživjeti.

Vuk Tešović, IX
OŠ „Olga Golović“
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Vera Mićunović

Pohvaljen

PROTIV RATA

Moja mama i moj tata,
oboje su protiv rata.
Učila me čak i baka –
rat je igra zla, opaka.

Mnogo je lepše leteti,
videti sunce, želeti,
sreću doneti, voleti,
ljubav u oku poneti.

Moja seka i moj bata
pesme pišu protiv rata.
U stihu je svakog đaka –
rat je strašna igra mraka.

Mnogo je lepše pevati,
u miru želje snevati,
pesme pisati, čitati,
iskreno ljude voleti.

Moja su oružja mira,
rime i pesme klavira.
Armija nota i slova
spasava svet od ratova.

Uroš Tirnanić, VI
OŠ „Ratko Mitrović“
Novi Beograd, Srbija
Mentor: Danka Buha

Pohvaljena

NEĆU DA ODRASTEM

Već mi govore da nijesam više mala
i da ne smijem gluposti da pravim.
Hoće da se uozbiljim jer život nije šala,
a ja baš volim da se šalim!

Svakog dana moram vrijedno da učim
i da mislim na svoju budućnost.
Zar vam nije žao da se tako mučim?
Pustite me da napravim glupost!

Svako jutro peri zube,
poslije jela peri ruke.
A ja želim dan bez žurbe,
umjesto škole da se igram žmurke.

Uči pjesmu, piši sastav,
redovno radi domaće zadatke.
Baš je takav život šašav,
ma, ispraviću ja te nedostatke!

Dosadan si ti, odrasli svijete,
da me gnjaviš, neću da dozvolim!
Hoću još malo da budem dijete,
da gledam srcem i očima volim!

Te je život kratak, te važne su odluke!
S tom idejom ne želim da srastem!
I dalje ću da pravim razne nestašluke!
Svijete, ja još uvijek neću da odrastem!

Andrea Vukčević, VII
OŠ „Vuk Karadžić“
Podgorica, Crna Gora
Mentor: Natalija Lakić

ПСИЋ

Привлачи га пламен ватре која гори у камину,
привлачи га мирис хране што подсећа на близину
драгих људи, милих лица, успомена и ситница.

Уморан је сад и гладан, а некад је срећан био,
из осмеха и додира топлину је изгубио.
Сад га туђе руке бију, сада замке разне крију.

Сад уплашен тужно лута улицама непознатим
и не схвата због чега је престао да буде битан
једном деки, једној баки, једној мами, једном тати.

Добили су бебу они, сад псић више није важан,
стару љубав заменио нов осећај, одвећ снажан.
Без обзира, без милости, оставише њега тами.

Несрећна је судба псића, несрећни су сада дани,
Ал' будућност није тужна, један осмех њега мами.
Један дечак сада чека да му дође из далека,
да га чува, да га храни, да им буду срећни дани.

Само ова искра мала, нежности и пажње мало
Довољно ће бити псићу да зна да је неком стало.

Милица Николић, VII
ОШ „Милунка Савић“
Витановац, Краљево, Србија
Ментор: Јасмина Стевановић

MOJ GRAD

Opojni miris starih lipa,
širi se ulicama moga grada.
Onogošt se nekada zvao,
a ponosni Nikšić to je sada.

Trebjesa, Zeta, jezera plava,
ozbiljni Bedem, kao na straži,
zapamtio je ratove mnoge.
Nikšić je grad mladosti, grad slobode!

Lijep u proljeće s lastama prvim,
zlatan od žutog jesenjeg lišća,
al', ipak, najljepši s prvim snijegom
iz pjesme Vita Nikolića.

Ponosim se svojim gradom
i njegovom časnom istorijom,
prkosnim osmijehom Čupića Ljuba
koji je svijet zadivio.

Andrija Roganović, VII
OŠ „Olga Golović“
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Tamara Janjušević

DA LI BI SE NAVIKAO?

Zamisli da svemir nije veliki
i da zvijezde nisu tako daleko,
da sunce ne grije, već hladi.
Zamisli da trava nije zelena
i da nebo nije plavo.
Da kiša nije lijepa i da snijeg ne postoji.
Kako bi se osjećao?
Da li bi se navikao?
Zamisli da ne postoji istina,
da ne postoji „Zbogom“.
Da suze nemaju značenje,
da osmijeh nije bitan.
Zamisli da smo svi isti,
da svi imamo iste želje.
Kako bi se osjećao?
Da li bi se navikao?

Anida Durović, IX
„Vladislav Sl. Ribnikar“
Bijelo Polje
Mentor: Biljana Obradović

МОЈОТ ГРАД

Под јаворот твој во паркот седам
и спомен за спомен низ мисли си редам.
Горда сум што се родив во тебе
и секогаш ќе те носам во себе.

Под јаворот твој во паркот седам
и занесено гледам,
како Врдар бесчујно тече
и спомени драги влече.
Се потсетив,
на минати години
и волшебни сни
кое може да бидеш само ти.
Во спомени често,
се навраќав на стартото место
каде трчав боса
по тревата врз меката коса.

Под јаворот твој во паркот седам
и занесено молчам
се секавам на радост и смеа
под нашата стреа.
Се чувствувам возвишено
во тебе граду мој на мирот,
каде детската игра е безгрижна,
сонцето спокојно изгрева
убавина во тебе грее
и среќно се живее.

И кога некој ќе зачекори
по сокаци твои тесни,
веднаш ќе чуе велешки песни,
за Миле, за Рацин, за Коле,
јунаци славни и рамноправни.
Рамо до рамо, млад до млад
животот свој го дале
за тебе мој славен град.

Еј, граду мој
со минато славно,
и ден денес времето минува забавно
и ден денес за тебе песни се пеат
и ден денес за тебе солзи се леат.
И зошто во градиве нешто ме гуши
дали добрината на луѓето во тебе се руши.
Зошто во ова модерно доба
над тебе да истураме злоба.
Но и тоа да е така
јас од срце тебе те сакам
и уште еднаш да ти речам
само во тебе можам рани да лечам.

Еј, граду мој
со минато славно,
и денес времето во тебе минува забавно
и денес за тебе со гордост зборуваме
и во песните те опејуваме.
Ти си гордост моја
колку и да сум далеку
јас секогаш ќе бидам твоја

Еј, граду мој
во себе една мисла кријам
и на старост сакам
под јаврот твој да спијам.
Спомен за спомен низ мисли да редам
твоите убавини да ги гледам,
да слушам како луѓето песни пеат,
од срце весело се смеат
и среќно живеат.

Симона Калешова, IX одд.
ООУ „Благој Кирков“
Велес, Македонија
Ментор: Горан Грков

ЧУДАН ЈЕ ОВАЈ СВЕТ У МЕНИ...

Можеш да је осетиш у самоћи,
да је чујеш у тишини,
да је видиш у тами...
Уз њу да полетиш,
а да то и не приметиш.
Кад његовим кораком
корача према теби,
сва се узрујаш
и не знаш где би.
И само она зна да сте се срели
и само она зна шта сте хтели,
а да се ни погледати нисте смели.
А онда, она његовим очима обоји ноћ
и сан добије чудну моћ
да твој свет порумени.
Због ње је чудан овај свет у мени.
И сви поред тебе су је упознали,
првом љубављу су је звали.

Дуња Крстић, VII
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

БЕОГРАД

Стара душа бди овим ваздухом.
Нестрпљење ври у свим овим очима, око мене.
А овај ветар што прожима гране и милује лица,
нема цене.
Сасвим обични фењери и светиљке злате
калдрму.
Али опет, та светлост је чудна: или заиста греје,
или још више расплаче.
Историја се не чува на улицама или у
посебним, златним и великим, споменицима,
већ у људима.
Заголица их, за друге, неосетни ветар кад се
врате међ' познате сокаке, и поново заволе
све своје кораке. Осете душе предака, осете
тошину звезда и погледе са фресака.
Нема лепшег него кад поново виде мостове
великих размера, а малог значаја, пуне улице
и празне радње, залазак сунца при изласку са
посла, ужурбане пешаке и сањиве возаче, пуне
кафане омладине, а кафиће зрелијих, сажаљиве
просјаче кад угледају мрке пролазнике.
И толико још црнина у беломе граду...
И белина по тамним ћопковима...

Катарина Ковачевић, VII
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

TI I ZIMA

Zima je. Februar. Snijeg pada.
Sve je pusto na ulici.
A moje misli, gdje su sada?
Tebe prate po navici.

U mojoj duši samo nemir vlada,
a nema nikoga da je smiri.
Dok se oblaci gone iznad grada,
u mom srcu hladan vjetrić piri.

Moje misli za tebe se vežu,
ti mi ne daš, čak ni u snu, mira,
zatvoreno srce, kô u mrežu,
samo tužnu melodiju svira.

Monika Prebiračević, VIII

OŠ „Risto Ratković“

Bijelo Polje, Crna Gora

Mentor: Milena Kuč

ZA MOJU KOMŠINICU

U hladnoj sobi, mračnog potkrovlja,
sklupčana od bola, živi sama.
Starica jedna naboranog lica
kojoj u očima sija tama.

Njene bolne riječi i vapaj za pomoć
doprli su do srca mog.
Da vratim osmijeh, tugu da ublažim,
odlučih da pomognem ženi toj.

Svaka bora na njenom licu
priča posebnu priču svoju.
Slušam bez daha, milujem joj ruku,
zavoljeh staru komšinicu moju.
Litar mlijeka, pola kila hljeba
i lijekovi potrebni iz apoteke,
druženje kratko, svakog drugog dana –
to nijesu velike želje neke.

Dok napolju vjetar jako duva
i kiša umiva gradske ulice,
drhtavom rukom popravljja kosu
i tiho kaže: „Hvala ti, Anjice“!

Anja Lalatović, VIII
OŠ „Olga Golović“
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Mirjana Vujović

VELIKA IL' MALA?

Pomagajte, ljudi,
Ja sam u problemu
Ne znam da l' je velika il' mala,
Al' imam dilemu.

Vjerujte mi na riječ
Jer to nije šala
Po potrebi, ja sam za njih
Čas velika, a čas mala.

Nisam mala kada treba
Posle ručka suđe prati,
Ali jesam kada pare
Tražim mami, tražim tati.

Kada sestru moram čuvať,
Tad sam za njih velika i zrela,
Al' sam mala još da biram
Šta bih htjela, šta bih jela.

Zato tražim da odrasli
Odgovore ako znaju
Da bi tako mi spasili
Djevojčicu jednu Maju.

Magdalena Madžgalj, VI
OŠ „Risto Ratković“,
Bijelo Polje, Crna Gora
Mentor: Jelenka Ljujić

JOŠ UVEK DETE

Ovo nije u redu,
sad više volim dedu!
Bake i majke
neće više da čitaju bajke!

Hoću priču za laku noć,
ovo ovako neće proć'.
Tata, ovo te se ne tiče.
Hoću da mi mama priča priče!

Zar tražim milione?
Želim priču, ne avione.
Zar su priče toliko teške?
Ne teram vas na Mars peške.

Pa nisam velika toliko.
Dva centimetra viša? Koliko?
Posao vam je „tajna baza“,
a ja sam samo mamina maza.

Hej, svete!
Ja sam još uvek dete!

Jelena Spasić, VIII
OŠ „Ratko Mitrović“
Novi Beograd, Srbija
Mentor: Danka Buha

ДА САМ СУНЦОКРЕТ...

Када ме додирнеш ведрином,
Као да јутарњим ме сунцем окупаш,
И умириш ме својом тишином,
Цветом среће ме обасипаш.

Јутром подижеш златну главу,
Кроз прозор те своје собе гледам.
Пожелим и сама да сам сунцокрет,
Пожелим да у твом се сунцу огледам.

Твоје је сунце у срцу мом,
Греје ме свакога дана.
Трудим се да му ту буде дом,
Да ми у души не остане рана.

Из тебе пољем се шири сунце,
А моје срце умива топлином.
Гледам свакога дана у твоје латице,
Мирно се злате, одишу милином.

Пожелим и ја да сам сунцокрет,
Да сунце имам у грудима.
Пожелим да обасјам цео свет
И да донесем срећу људима.

Вања Арсић, VIII
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток, Србија
Ментор: Снежана Стојановић

МОДЕРНА ЖАБА

Обраћа се роди жаба:
„Зашто ходаш као баба?
Знаш ли да је сад у моди
да скакућеш ти по води?“

Она хитро на то дода:
„Каква ти је то сад мода?
Свак` нормалан зна да рода
Еlegantно водом хода!“

Остави се жаба роде,
па прошета поред воде,
виде змију како гмиже,
па јој приђе мало ближе:

„Зашто као пуж се крећеш?
Ни њега ти стићи нећеш!
Овог трена хајде, скочи,
својом ногом ти закрочи!“

Одмахује главом змија:
„Своје ноге не знам ни ја,
већ ти своје одмах пружи,
живот ће ти бити дужи.“

Није битно да л` си жаба,
или ходаш као баба,
можда гмижеш као змија...
Битно је да теби прија!

Валентина Лучић, VII
ОШ “Миливоје Боровић”
Чајетина, Србија
Ментор: Љиљана Андрић

SAVJETI MOJE BAKE

Kada čujem kako je nekada bilo voljeti,
smijeh me obuzme, a majka mi prijeti
jer baba mi priča kako je djeda srela
i, na nekoj igranci, nije ljubavi odoljela.

A išlo se pješice na igranke, baba mi kaže,
i to ponekad i po dvadeset kilometara.
Nije im to teško padalo, ne može da me laže,
to su bila, valjda, srećnija vremena...
„Baba, vidi u koga sam se zaljubila,
sve saznati o njemu možeš na instagramu!”
„Čegović je taj, sine, šta znamo o njemu,
poznajem li mu strica, tetku, poznajem li mu
mamu?”

Ja sam tvog djedu dobro poznavala
i triput sam mjerila kad sam se udavala.
Čekala sam ga dvije godine da se iz vojske vrati
i nisam dozvolila da mi srce pati!

Kada se tvoj djed, konačno, iz vojske vratio,
on je odmah kod mojih roditelja svratio.
Tražio im je ruku, koju je odavno isprosió,
eh, kako je samo uviđavan bio.

A vi, djeco moja, kao grlom u jagode!
Hrlite neznancu pravo u ruke
i zato su danas tako česti razvodi,
jer, pored srca, treba i razum da te vodi!”

Andrea Bošković, IX

OŠ „Jugoslavija”

Bar, Crna Gora

Mentor: Marina Andrijević Petrović

ЖЕЛИМ ДА БУДЕМ...

Желим да будем голуб бели
који ти тајна писма дели,
открива истину свога срца
које за тобом снажно куца.

Желим да будем росна киша,
од јутра нежнија и тиша,
умијем сузе и осмех ти ставим,
победе твоје, са тобом, славим.

Желим да будем ветар несташан,
па да ти косу мрсим и чешљам,
на уши твоје фрулу да ставим,
танане ноте за тебе да правим.

Желим да будем плава зора,
сунчев зрачак са твог прозора,
бескрајно море у очима твојим,
са тобом звезде хоћу да бројим.

Желим да будем горска вила,
плешем док шушти ми свила.
Корак нежно да пратиш моје,
да дотакнем звезде љубави твоје.

Адријана Ламбић, VIII

ОШ „Васа Чарапић“

Бели Поток, Србија

Ментор: Снежана Стојановић

DAN KAD SAM BILA SRETNA

Ukrasila duga nebo,
raširio leptir krila,
pjevale mi sve ptičice,
kad sam sretna bila.

Bistra voda žuborila,
sve ribice udomila,
mirisala polja cvjetna,
tog sam dana bila sretna.

Blagi vjetrovi ćarlijao,
sin je majku poljubio,
grlila je kćerka mila,
tog sam dana sretna bila.

Munja groma nadigrala,
ljetnja kiša prokapala,
plaha srna lane skrila,
tog sam dana sretna bila.

Mjesec goru obasjao,
cvrčak pjesmu ispjevao,
prekrasne sam snove snila,
te sam noći sretna bila.

Mikica Mirković, VIII
OŠ „Ratko Žarić“
Nikšić, Crna Gora
Mentor: Snežana Vorotović

КАП У ОКУ

У води се крије бескрајност и вечност живота.
Али мене то не занима.

Коме треба вечност кад у тренуцима ужива?
Коме треба цело дрво трешње ако је појео
неколико?

Коме треба цео извор ако се напио воде?
Коме треба сунце само за њега ако у једном
зраку ужива?

Коме треба љубав свих ако га једна особа
искрено воли?

Коме? Само онима који не знају да је лепота
у сваком земаљском створењу.

У води се крије бескрајност и вечност живота.
Али мене то не занима.
Мене само занима кап маште у твојем оку.

Ако сам део твоје маште, цео свет је мој.
Коме онда треба чаролија?

Тамара Ивановић, VII
ОШ „Милунка Савић“
Витановац, Краљево, Србија
Ментор: Јасмина Стевановић

МАМА И ТАТА, И ВИ СТЕ БИЛИ МАЛИ

Гледам их данима крајичком ока,
изгледа да због мог пубертета
не могу да се поврате од шока.
Креће мама, свака јој је друга:
„Ју-ју, далеко било...
па то тако... наопако,
у наше време није било!“
Наставља усплахирена мама,
захуктава се њена драма:
„Замисли, мили, пита ме Уна,
са школом на море да иде.
Побогу брате, одакле идеја?
Где ли то само чу и виде?“
Креће и тата:
„Ништа ми не причај жено драга!
Не знам одакле ми јуче снага...
Умало ме шлог не стрефи,
кад упита ме наша ћера,
гордо, као да јој је то мера...
Татице драги, ја ћу сутра
од раног јутра,
журку са ортакињама да правим...
рођендан да прославим.“
Е, онда као по команди
хладне облоге на чело ставе.
Исколаче очи, опусте усне,
изгледају као из неке куће страве.
И само хукћу...
А ја их само гледам,
па се и даље смешкам.
Питам се, каква је то брига,
пошто сигурно није мука.
Да ли се можда боје
за успомене своје

или да испод крушке
случајно не роди јабука?
На срећу, сведока на сваку страну.
Сећам се баке и деке кад кажу тати:
„Е, кад тебе оженисмо,
коначно и нама свану!“
А још је јача фора,
кад се сетим бака Лале,
како прича мојој смерној мами:
„Кад порастеш, па постанеш мајка,
запамти док су мали
и брига је мала, благо мени,
али кад порасту, чекић припреми...
Чим рогић крене,
ти га чукни, па се сети мене.
Ја сам вала пробала свашта,
али ишло тешко,
кажу, крива ти је била машта.“
И шта даље да вам кажем
поводом ове ситуације моје!
Тако у Бугарчићима ствари стоје!
Додуше, не бих смела да се закунем
да се и мени неће десити исто,
јер гени су право чудо,
а тек време је лудо, лудо...
И на крају ипак користим прилику,
да вас подсетим...
Драги тата и мила мати,
да не буде после нисмо знали...
и ви сте некада били мали.

Уна Бугарчић, VI
ОШ „Станислав Сремчевић“
Крагујевац, Србија
Ментор: Предраг Николић

СТАНУЈЕМ ТУ, ОДМАХ ИСПОД ДУГЕ

Под овом дугом маслачак цвета,
На смарадном ћилиму овце пасу,
Зелене врбе уз реке чаме,
Погледе не спуштају ни кад сване.

Седефна роса ми мрси косу,
Док небеске кочије шарају смело,
А дрвеће високо расте
И у крошњи скрива славује и ласте.

Под овом дугом сунце се смеје
И топлим рукама ме греје,
Живот нам пружа и све опстаје,
Расте, цвета и плод даје.

Ја станујем, баш ту, испод дуге
Где је светлост разнолика,
Пуна боја, лепих слика
И широких видика.

Ту, одмах испод дуге
Воденица стара с бистром реком разговара,
Бисерима својим лица мије,
А у трави, при обали, се риба крије.

Поглед у дугу ми жари срце,
Слободом крунише мој свет,
У загрљају моје мајке
Бескрајан је мој лет.

У зори белој птице ме буде,
Цвркутом својим стварају песму,
Док ноћи лепоту звезда нуде,
У колевци златној сањају сретни.

Имре Стефан, VI
ОШ "Зага Маливук"
Београд, Србија
Ментор: Жаклина Ђорђевић Имре

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-656-40-9 (Ratkovićeve večeri poezije)

ISBN 978-9940-634-28-5 (Stihom govorim)

COBISS.CG-ID 32919056